

PRAKSISOVERSIGT · ADVOKATER

Praksisoversigt over advokatbeskikkelse – betingelser, nægtelse og frakendelse

Retsplejelovens kapitel 12-15 b: adgangen til, bortfaldet af og generhvervelsen af retten til at udøve advokatvirksomhed

Version 2 · Opdateret 16. jul. 2026 · 17 afgørelser · 2007-2026

[Læs online](#)

INTRODUKTION

Advokatbeskikkelse er i dansk ret konstrueret som et retskrav: den, der opfylder de fem kumulative betingelser i [retsplejelovens § 119, stk. 2](#), har ret til beskikkelse, og justitsministeren har intet frit skøn. Skønnet ligger derimod i undtagelserne – nægtelse efter [§ 121](#) ved kriminalitet, uforsvarlig adfærd eller betydelig offentlig gæld, det automatiske bortfald ved konkurs efter [§ 137](#), genudleveringsnægtelsen efter [§ 140, stk. 3](#), domsfrakendelse efter [§§ 138-139](#) og Advokatnævnets frakendelse efter [§ 147 c](#). Praksis viser et gennemgående mønster: de objektive adgangskrav håndhæves formalistisk og uden dispensationsvillighed, mens de skønsmæssige udelukkelsesgrunde bygger på en fremadrettet *prognose* om forsvarlig virksomhedsudøvelse, som domstolene kun undtagelsesvis tilsidesætter. Oversigten dækker den objektive licens-vinkel – ikke disciplinærsubstansen.

PRINCIPPER UDLEDT AF PRAKSIS

- 01** Retsplejelovens § 119, stk. 2, er formuleret som et retskrav (»Ret til at få beskikkelse som advokat har enhver, der ...«) – opfyldes alle fem betingelser, har justitsministeren ikke noget skøn at udøve.
- 02** Kravet om møderet for landsret efter § 133 er ufravigeligt, og en advokat uden møderet skal anmelde sin prøvesag INDEN ankefristens udløb; en efterfølgende godkendelse reparerer ikke en for sent anmeldt anke.
- 03** EU-advokater er ikke fritaget for prøvekravet i § 133 – direktiv 77/249/EØF art. 4, stk. 1, henviser udtrykkeligt til værtslandets betingelser, og kravet er ikke en territorial indskrænkning, men en kvalifikationssikring.
- 04** Retten til at udøve advokatvirksomhed bortfalder AUTOMATISK ved rekonstruktionsbehandling eller konkurs efter § 137 – der træffes ingen afgørelse, og bortfaldet indtræder uanset forudgående deponering.
- 05** Justitsministeriets faste praksis om kun at genudlevere beskikkelsen efter konkurs, når det dokumenteres, at der ikke længere består anmeldte krav, sætter ikke skønnet under regel, når der tillige inddrages konkrete hensyn såsom gældens aktuelle størrelse.

- 06 Beskyttelseshensynet bag § 140, stk. 3, er dobbelt: risikoen for fornyet konkurs OG risikoen for, at kreditorerne kompromitterer advokatens uafhængighed – begge vejer tungere end ønsket om at genoptage erhvervet, også når ansøgeren kun vil være ansat.
- 07 Nægtelse efter § 121, stk. 2, forudsætter ikke domfældelse; vedvarende krænkende adfærd og sprogbrug udvist i stilling eller erhverv kan i sig selv bære et afslag.
- 08 Grænsen for »betydelig forfalden gæld til det offentlige« er efter forarbejderne bevidst asymmetrisk: ca. 50.000 kr. ved nægtelse (§ 121, stk. 3), men ca. 100.000 kr. ved frakendelse (§ 139, stk. 1), fordi der kræves mere graverende forhold for at fratage end for at nægte.
- 09 Frakendelse indtil videre efter § 147 c, stk. 8, forudsætter både grov eller oftere gentagen pligttilsidesættelse OG en prognose om, at den pågældende ikke fremover vil udøve advokatvirksomhed på forsvarlig måde – begge led skal være opfyldt.
- 10 Domstolene prøver Advokatnævnets frakendelseskendelser fuldt ud, men tilsidesætter dem kun, hvis der foreligger »fornødent grundlag« – i praksis tiltrædes nævnets grovheds- og prognosevurdering næsten altid.
- 11 Midlertidig frakendelse under nævnets behandling (§ 147 c, stk. 5) kræver både begrundet mistanke om frakendelsesgrundlag og overhængende fare for nye grove pligtbrud; anmodning om domstolsprøvelse har efter § 147 g, stk. 3, ikke opsættende virkning.
- 12 Ved ophævelse af en frakendelse indtil videre efter § 147 f indgår tre kriterier: omfanget, karakteren og grovheden af de forhold, der begrundede frakendelsen, den forløbne tid, og om der fortsat er grund til at antage, at virksomheden ikke vil blive udøvet forsvarligt.
- 13 Advokatnævnet kan ikke angive en tidshorison for ophævelse – men praksis viser spændet: afslag efter ca. 3 år og efter ca. 4 år og 10 måneder, ophævelse af proportionalitetshensyn efter 17 år.
- 14 En ansøger, der ikke redegør for sine personlige og økonomiske forhold i frakendelsesperioden og for, hvordan klientmidler fremover sikres, får ikke frakendelsen ophævet – bevisbyrden for den ændrede prognose ligger hos ansøgeren.
- 15 En ved dom pålagt rettighedsfrakendelse efter § 138, jf. straffelovens § 79, og Advokatnævnets disciplinære frakendelse efter § 147 c er selvstændige spor: at domsfrakendelsen er udløbet, påvirker ikke den disciplinære frakendelse.

§ 1 Retskravet på beskikkelse: de fem kumulative betingelser i § 119

Advokater beskikkes af justitsministeren, jf. [retsplejelovens § 119, stk. 1](#). Men beskikkelsen er ikke en begunstigelse, ministeren kan give eller nægte efter skøn. [§ 119, stk. 2](#) er formuleret som et **retskrav**:

»Ret til at få beskikkelse som advokat har enhver, der

1.

er myndig og ikke er under værgemål efter værgemålslovens § 5 eller under samværgemål efter værgemålslovens § 7,

2. ikke er under rekonstruktionsbehandling eller konkurs,
3. har bestået dansk juridisk bachelor- og kandidateksamen, jf. dog § 135 a,
4. i mindst 3 år har været i praktisk juridisk virksomhed, jf. stk. 3 og 4, og
5. har gennemført en teoretisk grunduddannelse og bestået en eksamen i forhold af særlig betydning for advokaterhvervet samt bestået en praktisk prøve i retssagsbehandling.«

Betingelserne er kumulative, og formuleringen »har enhver« betyder, at ministeren ikke kan afslå en ansøgning fra en person, der opfylder nr. 1-5 – medmindre en af de selvstændige nægtelsesgrunde i § 121 foreligger. Det er denne konstruktion, der gør advokatbeskikkelsen til en objektiv licens frem for en tilladelse.

Lovgivers hensigt med bestemmelsens nuværende opbygning fremgår af forarbejderne til nyaffattelsen af hele retsplejelovens advokatafsnit (kapitel 12-15 b), som byggede på **betænkning nr. 871/1979 vedrørende revision af retsplejelovens afsnit om advokater**:

»Bestemmelsen indeholder de formelle betingelser for, at en person har ret til at få meddelt beskikkelse som advokat.«

Samme sted afskaffedes en række ældre adgangsbARRIERER. Kravene om, at ansøgeren skulle være fyldt 25 år og have dansk indfødsret, blev ophævet, fordi de øvrige betingelser – navnlig kandidateksamen – i praksis gjorde dem uden selvstændig betydning. Også den formelle betingelse om afgivelse af en højtidelig forsikring og om betaling af en afgift bortfaldt. Til gengæld blev insolvenskriteriet skærpet:

»Efter bestemmelsen i stk. 2 suppleres det gældende krav om, at en ansøger ikke må være ude af rådighed over sit bo, med et krav om, at den pågældende ikke må have anmeldt betalingsstandsning.«

Betalingsstandsning er siden udgået af dansk insolvensret. Ved konkursreformen i 2010 (lovforslag L 199, folketingssamlingen 2009-10) blev reglerne om anmeldt betalingsstandsning og forhandling om tvangsakkord ophævet og erstattet af rekonstruktionsbehandling, hvis formål efter de almindelige bemærkninger var »at forbedre mulighederne for, at virksomheder, der har økonomiske vanskeligheder, kan videreføres i stedet for at blive erklæret konkurs«. Konsekvensen for advokatretten er, at § 119, stk. 2, nr. 2, i dag udelukker den, der er under **rekonstruktionsbehandling eller konkurs** – og at samme kriterium via § 137 styrer det automatiske bortfald.

Titlen er beskyttet i forlængelse heraf. Efter § 120, stk. 1 må personer uden beskikkelse – og personer, hvis ret er ophørt – ikke betegne sig som advokat eller benytte en forvekslelig betegnelse; en advokat, der har deponeret sin beskikkelse, må ikke betegne sig som advokat i forretningsforhold. Overtrædelse straffes med bøde, jf. § 120, stk. 2.

LOV

Retsplejeloven § 119, stk. 1-5

Retsplejeloven § 120, stk. 1, 2

Retsplejeloven § 137

Værgemålsloven § 5

Uddannelseskravet efter 2007-reformen: grunduddannelse, § 2 advokateksamen og retssagsprøve

Det nuværende [§ 119, stk. 2, nr. 5](#), stammer fra den store advokatreform i 2007 – **lov nr. 520 af 6. juni 2007** – der byggede på Advokatudvalgets betænkning nr. 1479/2006 om retsplejelovens regler om advokater (formand: professor, dr.jur. Mads Bryde Andersen). Reformens formål var bredt:

»Lovforslagets formål er at skabe en mere tidssvarende regulering af advokaters forhold, at styrke borgernes retssikkerhed og at skabe øget konkurrence på advokatområdet.«

Uddannelseskravet blev omlagt fra én mundtlig juridisk eksamen til et todelt krav:

»Advokatuuddannelsen ændres. I dag skal alle, der vil være advokat, op til en mundtlig eksamen i juridiske emner. Fremover skal alle, der vil være advokat, op til dels en teoretisk eksamen i regler, der er af særlig betydning for advokaterhvervet (advokatetiske regler, klientkontoregler, regnskabsforståelse m.v.), dels en praktisk prøve i retssagsbehandling.«

Advokatudvalgets flertal begrundede placeringen hos Advokatsamfundet med både saglige og økonomiske hensyn og med en udtrykkelig advarsel mod, at uddannelsen bliver en adgangsbarriere:

»Grunduddannelsen bør navnlig sikre et grundigt kendskab til de almindelige og særlige advokatpligter samt til behandlingen af retssager. Uddannelsens omfang og pris bør ikke udgøre en konkurrencebegrænsende barriere for adgang til erhvervet.«

Udmøntningen ligger i [bekendtgørelse om obligatorisk grunduddannelse som betingelse for at få beskikkelse som advokat](#), udstedt med hjemmel i [§ 119, stk. 5](#). Hovedelementerne er:

Element	Regel	Antal forsøg
Teoretisk grunduddannelse	20 kursusdage fordelt over et år, jf. § 3	—
Skriftlig eksamen	Udbydes mindst to gange årligt, jf. § 3	Højst 3
Retssagsprøven	Førelse af én sag for byret, landsret eller Sø- og Handelsret, jf. § 4	Højst 3

Egnethedsvurderingen ligger hos retten, ikke hos Advokatsamfundet. Efter [§ 119, stk. 5, 4. pkt.](#) »vurderer [retten], om en retssag er egnet til at udgøre den praktiske prøve i retssagsbehandling«, og bekendtgørelsens [§ 4](#) præciserer, at der skal lægges vægt på, om sagen er af en sådan karakter, at kandidatens evner kan vurderes – og at retten **på ethvert tidspunkt** kan tilbagekalde en egnethedsgodkendelse, hvis forudsætningerne bortfalder. Findes ingen egnet sag, kan kandidaten, når der resterer højst et år af fuldmægtigtiden, ansøge kursusudvalget om at aflægge prøven som en **fiktiv retssag** under medvirken af en dommer og en censor, jf. [§ 6](#).

Omkostningerne påhviler principalt den advokat, hos hvem fuldmægtigen er autoriseret på fakturerings tidspunktet, afholder udgifterne til grunduddannelse, eksamen og retssagsprøve, jf. [§ 8](#). Advokatrådet forestår selve afviklingen, jf. [§ 23, stk. 1](#), i [vedtægten for Det Danske Advokatsamfund](#), mens et af Justitsministeriet nedsat kursusudvalg fastsætter retningslinjerne, jf. [§ 9](#).

En overgangsregel har fortsat betydning: efter [§ 21](#) kan personer, der har bestået juridisk kandidateksamen **før den 1. januar 1997**, beskikkes som advokat, uanset at de ikke opfylder bekendtgørelsens betingelser – herunder kravet om retssagsprøve.

Endelig kan justitsministeren efter [§ 119, stk. 5, 2. pkt.](#) »i særlige tilfælde« fritage for kravet om grunduddannelse, eksamen og praktisk prøve. Dispensationsadgangen er dermed lovfæstet, men eksplicit knyttet til det særlige tilfælde.

LOV

Retsplejeloven § 119, stk. 2, 5

§ 3 Tre års praktisk juridisk virksomhed – fuldmægtigsporet, myndighedssporet og § 119, stk. 4-dispensationen

Kravet i § 119, stk. 2, nr. 4, om mindst 3 års praktisk juridisk virksomhed kan efter stk. 3 opfyldes ad to ligestillede spor:

- **Fuldmægtigsporet:** deltagelse i almindelig advokatvirksomhed, herunder opnåelse af kendskab til behandlingen af retssager, som autoriseret fuldmægtig hos en advokat, **der udøver advokatvirksomhed**.
- **Myndighedssporet:** arbejde i en juridisk stilling ved domstolene, anklagemyndigheden eller politiet, hvori behandling af retssager indgår som en væsentlig del.

Begge spor er retssagsorienterede – det er ikke tilstrækkeligt at have været jurist i tre år. Forarbejderne til bestemmelsens nyaffattelse understreger dette dobbelte krav: det blev udtrykkeligt præciseret, at der skal indgå behandling af retssager i virksomheden, og at det er en betingelse, at den principal, hvorunder fuldmægtigen er autoriseret, rent faktisk udøver advokatvirksomhed.

Alt andet juridisk arbejde kan kun tælle med via dispensationssporet i § 119, stk. 4, hvorefter justitsministeren kan træffe afgørelse eller fastsætte regler om, at virksomhed i andre juridiske stillinger helt eller delvis kan medregnes. Ved 2007-reformen blev dette spor bevidst lempet – et af reformens hovedpunkter var, at »[d]er bliver en mere liberal tilgang til advokatbranchen ved, at organisationsansatte advokatfuldmægtige fremover lettere vil kunne beskikkes som advokat«, og det tidligere loft på højst 2 år udgik af lovteksten.

Administrationen af sporet er belyst i Folketingets Ombudsmands sag [Sag om forhåndsgodkendelse udsat. Begrundelse](#). En jurist havde bedt Justitsministeriet om **forhåndsgodkendelse** af sin erhvervserfaring som chefjurist i et selskab efter § 119, stk. 4. Advokatrådet udtalte, at stillingen måtte sidestilles med almindelig beskæftigelse som jurist i en privat virksomhed, og at sådan beskæftigelse – efter Advokatrådets **faste praksis** – kan medregnes med **1/3 af ansættelsestiden, dog maksimalt 1 år**. Rådet rejste imidlertid spørgsmålet, om ansættelse i en virksomhed, hvis kerneaktivitet muligvis var ulovlig (drift af en hjemmeside, som Advokatrådet anså for en overtrædelse af § 120 og § 124 samt vinkelskriverloven), overhovedet kunne medregnes. Ministeriet stillede sagen i bero på udfaldet af en politianmeldelse. Under ombudsmandssagen erkendte Justitsministeriet selv:

»Ministeriet har imidlertid efter en fornyet gennemgang af sagen fundet, at der ikke har været fuldt tilstrækkeligt grundlag for at sætte den konkrete sag i bero på udfaldet af politianmeldelsen.«

Ministeriet traf derpå afgørelse og medregnede stillingen med 1/3, maksimalt 1 år – i alt 4 måneder og 10 dage – og bemærkede udtrykkeligt, at der **ikke** hermed var taget stilling til, om en eventuel senere domfældelse ville være til hinder for beskikkelse efter § 121. Sagen illustrerer tre ting: at § 119, stk. 4-skønnet i praksis er stærkt normeret af Advokatrådets 1/3-regel, at berostillelse på et strafferetligt udfald ikke uden videre er sagligt, og at § 119-vurderingen og § 121-vurderingen er retligt adskilte.

LOV

Retsplejeloven § 119, stk. 2-4

Retsplejeloven § 121

Retsplejeloven § 124

§ 4 Udenlandske eksaminer: § 135 a og EU-sporet ind i advokatstanden

Kravet om **dansk** juridisk bachelor- og kandidateksamen i § 119, stk. 2, nr. 3, er forsynet med forbeholdet »jf. dog § 135 a«. § 135 a, stk. 1, giver justitsministeren adgang til at fastsætte en **prøvetid** som betingelse for autorisation som advokatfuldmægtig for personer, der i en EU-medlemsstat eller et aftaleland har bestået en juridisk kandidateksamen på niveau med den danske. Formålet er dobbelt og formuleres i lovteksten selv:

»... med henblik på at sikre, at ansøgeren har det fornødne kendskab til dansk procesret samt behersker det danske sprog på et sådant niveau, at ansøgeren kan gennemføre en hovedforhandling på forsvarlig vis.«

Samme regel gælder for personer med udenlandsk bacheloreksamen og dansk kandidateksamen, og – efter en brexit-tilpasning – for personer med britisk juridisk bachelor- eller kandidateksamen bestået efter den 31. januar 2020, når uddannelsen er påbegyndt senest denne dato. § 135 a, stk. 2, rummer en generel EU-retlig sikkerhedsventil: ministeren kan i det omfang, det er nødvendigt for at opfylde Danmarks EU-retlige forpligtelser, fritage helt fra kravet om dansk eksamen.

Adgangen slår igennem på grunduddannelsen. Efter § 2 i grunduddannelsesbekendtgørelsen kan personer med udenlandsk EU-kandidateksamen optages, »såfremt den pågældende opfylder betingelserne for autorisation som advokatfuldmægtig, jf. retsplejelovens § 135 a«. Prøvetiden er dermed nøglen til hele det danske uddannelsesforløb, ikke blot til fuldmægtigautorisationen.

Et selvstændigt spor til **dansk** beskikkelse findes for EU-advokater, der allerede praktiserer her i landet under hjemlandets titel. Efter § 12 i bekendtgørelse om EU-advokaters etablering her i landet m.v. kan en advokat, der over for Justitsministeriet godtgør i mindst 3 år faktisk og regelmæssigt at have udøvet virksomhed i Danmark – men kun i kortere tid har beskæftiget sig med det danske retssystem – meddeles dansk advokatbeskikkelse uden at opfylde betingelserne i artikel 14, stk. 1 og 3, i anerkendelsesdirektivet. Vurderingen sker efter bekendtgørelsen som led i **en samtale med Justitsministeriet**, hvor det kontrolleres, om virksomheden faktisk og regelmæssigt er udøvet, og der lægges vægt på kendskab til og faglig erfaring i det danske retssystem samt deltagelse i kurser og seminarer herom. Ordningen udmønter [direktiv 98/5/EF om lettelse af adgangen til varig udøvelse af advokaterhvervet i en anden medlemsstat end den, hvor beskikkelsen er opnået](#).

LOV

Retsplejeloven § 119, stk. 2

Retsplejeloven § 135a, stk. 1, 2

§ 5 Nægtelse efter § 121: kriminalitet, adfærd i stilling eller erhverv og offentlig gæld

Selv den, der opfylder alle betingelser i § 119, kan nægtes beskikkelse. § 121 rummer tre selvstændige nægtelsesgrunde, der hver især er skønsmæssige (»kan nægtes«):

- **Stk. 1 – domfældelse.** Beskikkelse kan nægtes den, der er dømt for strafbart forhold, såfremt forholdet begrundes en nærliggende fare for misbrug af adgangen til at udøve advokatvirksomhed **eller** gør den pågældende uværdig til den agtelse og tillid, der må kræves. Kriterierne er de samme som i [straffelovens § 78, stk. 2](#), og [straffelovens § 78, stk. 3](#), gælder tilsvarende – dvs. den afviste kan kræve spørgsmålet indbragt for retten af anklagemyndigheden, og ved udelukkelse kan spørgsmålet tidligst rejses på ny efter 2 år.

Stk. 2 – adfærd. Beskikkelse kan nægtes den, der »i stilling eller erhverv har udvist en sådan adfærd, at der er grund til at antage, at den pågældende ikke vil udøve advokatvirksomhed på forsvarlig måde«. Bestemmelsen forudsætter **ingen** domfældelse; den er en ren prognoseregulering, og den anvender præcis samme prognoseformel som frakendelsesreglen i § 147 c, stk. 8.

- **Stk. 3 – gæld.** Beskikkelse kan nægtes den, der har betydelig forfalden gæld til det offentlige, »hvorved forstås beløb i størrelsesordenen 50.000 kr. eller derover«.

Adfærdsgrunden i stk. 2 er illustreret af **BS-139/2010-ALB – Afslag på advokatbeskikkelse på grund af vedvarende krænkende adfærd og sprogbrug stadfæstet af Retten i Aalborg** af 19. januar 2011. Sagen blev afgjort efter § 121, stk. 1 og stk. 2, og de påberåbte strafbestemmelser var straffelovens § 119, stk. 1 (vold og trusler mod person i offentlig tjeneste), § 121 (fornærmelig tiltale mod tjenestemand) og § 291, stk. 1 (hærværk). Retten i Aalborg tiltrådte Justitsministeriets afslag. Afgørelsen viser, at det ikke er en isoleret enkeltepisode, men et **vedvarende** adfærdsmønster – herunder krænkende korrespondance og sprogbrug over for myndigheder – der bærer prognosen om, at advokatvirksomhed ikke vil blive udøvet forsvarligt.

Gældsgrunden i stk. 3 kom ind i loven ved en tværgående restanceindsats i 1991-92, hvor en række autorisationslove fik indsat hjemmel til at nægte og tilbagekalde autorisation ved offentlig gæld. De almindelige bemærkninger forklarer baggrunden – ca. 75 pct. af den samlede restance til det offentlige på ca. 30 mia. kr. ultimo 1989 hidrørte fra selvstændige erhvervsdrivende – og fastlægger den beløbsmæssige norm:

»Ved en ansøgning om autorisation m.v. vil forfalden gæld til det offentlige i størrelsesordenen ca. 50.000 kr., i almindelighed være tilstrækkelig til at nægte ansøgeren autorisation m.v. Der skal endvidere lægges vægt på, om gælden i forhold til det konkrete erhverv kan betragtes som en gæld af betydelig størrelse. Beløbsangivelsen på ca. 50.000 kr. kan derfor alene betragtes som en vejledende norm.«

Retsbeskyttelsen ligger i § 121, stk. 4: afslår justitsministeren beskikkelse efter stk. 2 eller stk. 3, kan ansøgeren forlange spørgsmålet indbragt for retten, og **sagen anlægges af justitsministeren** i den borgerlige retsplejes former. Godkender retten ministerens afgørelse, kan spørgsmålet først indbringes på ny efter 2 års forløb. Bemærk asymmetrien: stk. 1-afslag prøves ad straffelovens § 78, stk. 3-sporet (ved kendelse på anklagemyndighedens begæring), mens stk. 2- og stk. 3-afslag prøves i civilprocessens former med ministeren som sagsøger. Byrden for at anlægge sagen påhviler altså i begge tilfælde det offentlige, ikke ansøgeren.

LOV

Retsplejeloven § 121, stk. 1-4

Retsplejeloven § 147c, stk. 8

Straffeloven § 78, stk. 2, 3

PRAKSIS

Byretten · Afslag på advokatbeskikkelse på grund af vedvarende krænkende adfærd og sprogbrug stadfæstet af Retten i Aalborg

19.01.2011

Uafhængighedsværnet: uforenelighedsreglen i § 122 og § 6 karenskravet i § 123

To bestemmelser sikrer, at beskikkelsen ikke bliver til en tom titel, men til en **uafhængig** erhvervsudøvelse.

§ 122, stk. 1, fastslår en absolut uforenelighed: udøvelse af advokatvirksomhed kan ikke forenes med en juridisk stilling ved domstolene, anklagemyndigheden eller politiet – bortset fra den særlige adgang i § 106. Denne del er ikke dispensabel. Det er den relative uforenelighed i § 122, stk. 2, derimod:

»Udøvelse af advokatvirksomhed kan i øvrigt ikke forenes med nogen stilling i det offentlige tjeneste, medmindre justitsministeren i særlige tilfælde gør undtagelse herfra. Ved afgørelser om dispensation skal der navnlig lægges vægt på, at en advokat skal være uafhængig af det offentlige, således at der ikke kan opstå interessekonflikter mellem en offentlig ansættelse og den pågældendes udøvelse af advokatvirksomhed.«

Lovteksten skriver dermed selv skønstemaet ind: dispensation forudsætter, at der ikke kan opstå interessekonflikt. Endelig kan ministeren efter § 122, stk. 3, tillade, at en advokat, som efter stk. 1 eller 2 ikke kan udøve advokatvirksomhed, alligevel **udfører en enkelt retssag** – en snæver ventil, der adskiller den generelle erhvervsudøvelse fra den konkrete sagsførelse.

Uafhængighedshensynet er selve fundamentet under hele reguleringen. Advokatudvalgets flertal formulerede det i forarbejderne til 2007-reformen således:

»Flertallet har særligt lagt vægt på hensynet til, at borgere og virksomheder skal have adgang til uafhængig og kvalificeret bistand fra advokater. Hensynet til uafhængighed betyder, at den enkelte advokat skal være uafhængig af statsmagten og af enhver uvedkommende privat interesse, der kan være i konflikt med klientens interesser.«

§ 123, stk. 1, tilføjer et **karenskrav**, der ikke angår beskikkelsen som sådan, men adgangen til at stå på egne ben. En advokat skal i mindst 1 år enten have været autoriseret fuldmægtig hos en advokat, der udøver advokatvirksomhed, eller som advokat have været ansat hos en anden advokat, der udøver advokatvirksomhed, for at kunne:

- udøve advokatvirksomhed i fællesskab med en anden advokat,
- udøve enkeltmandsvirksomhed som advokat, eller
- eje aktier eller anparters i et advokatselskab.

Man kan altså blive advokat uden at kunne drive egen advokatvirksomhed. Justitsministeren kan i særlige tilfælde dispensere, jf. § 123, stk. 2. Karensåret kan i praksis afkortes eller opfyldes samtidig med fuldmægtigtiden, men det springende punkt er, at det tælles fra en ansættelse **hos en advokat, der faktisk udøver advokatvirksomhed** – samme betingelse som i § 119, stk. 3.

At beskikkelsen – og ikke blot advokatlignende funktioner – er den afgørende retlige status, illustreres af Højesterets dom af 14. juli 2021 i BS-6234/2021-HJR. En juridisk rådgiver, der var partner og medejer af et advokatpartnerselskab efter § 124 c, stk. 1, nr. 2, men ikke beskikket advokat, var ikke omfattet af vidneudelukkelsen i § 170, stk. 1:

»Uanset dette finder Højesteret, at der ikke er tilstrækkeligt grundlag for at fortolke bestemmelsen i retsplejelovens § 170, stk. 1, udvidende og lade den finde anvendelse på Ds virke som juridisk rådgiver i den nævnte bolighandel.«

Højesteret lagde bl.a. vægt på, at der ved åbningen af ejerkredsen i 2007 bevidst ikke skete ændringer i reglerne om vidneudelukkelse. Beskikkelsen er dermed ikke blot en adgangsbillet til erhvervet, men også den formelle udløser for advokatstandens særlige retsstilling.

LOV

Retsplejeloven § 122, stk. 1-3

Retsplejeloven § 123, stk. 1, 2

Retsplejeloven § 124c, stk. 1

Retsplejeloven § 170, stk. 1

PRAKSIS **Højesteret** · Vidnefritagelse for ikke-advokater i advokatselskaber: Højesterets fortolkning af retsplejelovens § 170

14.07.2021

Møderetsprøven i § 133 – to retssager og samspillet med

§ 7 retssagsprøven

Beskikkelsen giver ikke i sig selv møderet for de overordnede retter. Efter [§ 133, stk. 1](#), har en advokat møderet for landsret og i alle sager for Sø- og Handelsretten, **når advokaten har bestået en prøve i procedure**. Prøven består efter [stk. 3](#) i, at den pågældende udfører to retssager, der afsluttes med mundtlig hovedforhandling.

Den ene af de to sager kan efter [§ 133, stk. 4](#), være en byretssag – herunder **den praktiske prøve, der er omhandlet i § 119, stk. 2, nr. 5** – eller en sag for Arbejdsretten. Denne kobling var et selvstændigt hovedpunkt i 2007-reformen: »[d]en ene af de to prøvesager, der kræves for, at en advokat kan få møderet for landsret, vil fremover kunne være en byretssag«. Byretssagen skal dog være en sag med kollegial behandling eller med sagkyndige dommere, og den anden sag skal aflægges for en landsret, for Grønlands Landsret som kollegial ret eller for Sø- og Handelsretten. *(Lovteknisk bemærkes, at § 133, stk. 4, 2. pkt., henviser til »§ 119, stk. 1, nr. 5«, mens kravet i dag står i § 119, stk. 2, nr. 5 – henvisningen i 1. pkt. er den korrekte.)*

Adgangsbegrænsningerne er stramme:

Regel	Indhold	Hjemmel
Egnethedskrav	En sag kan kun danne grundlag for prøven, hvis vedkommende ret finder sagen egnet	§ 133, stk. 4
Bedømmelse	Prøven er bestået, når de retter, hvor sagerne er udført, finder udførelsen tilfredsstillende	§ 133, stk. 5
Én-sags-genvej	Landsretten eller Sø- og Handelsretten kan erklære prøven bestået alene på grundlag af den første sag, hvis den er udført dér	§ 133, stk. 5
5-års-frist	Den anden sag skal udføres senest 5 år efter den første, medmindre retten dispenserer	§ 133, stk. 5
Forsøgsloft	Ingen adgang til at indstille sig mere end to gange	§ 133, stk. 6

Proceduren kan efter [§ 133, stk. 2](#), aflægges af autoriserede advokatfuldmægtige, der efter [§ 136, stk. 4](#), kan give møde for landsretten – dvs. fuldmægtige, der er advokater eller i mindst 2 år har været i en virksomhed som nævnt i § 119, stk. 3. Fuldmægtigens procedureadgang gælder kun 2 år fra første procedure, med mulighed for forlængelse, når det findes rimeligt.

Næste trin – [møderet for Højesteret efter § 134, stk. 1](#) – er derimod ikke en prøve, men en **anmeldelsesordning**: advokaten indgiver anmeldelse til Højesterets justitskontor vedlagt en erklæring fra Advokatrådet om mindst 5 års virksomhed med møderet for landsret og en erklæring fra vedkommende landsret om, at advokaten er øvet i procedure. Til gengæld kan Højesteret efter [§ 134, stk. 2](#), **fratage** møderetten, hvis proceduren efter en forudgående tilkendegivelse fortsat findes uforsvarlig – og møderetten kan generhverves ved rettens beslutning.

LOV

[Retsplejelovent § 119, stk. 2-3](#)

[Retsplejelovent § 133, stk. 1-6](#)

[Retsplejelovent § 134, stk. 1, 2](#)

[Retsplejelovent § 136, stk. 4](#)

Møderettens processuelle bid: prøvesagsanmeldelse, ankefrist og afvisning

Møderetskravet er ikke en ordensforskrift. Kombinationen af § 261, stk. 2 – hvorefter advokater, der indleverer processkrifter i ankesager for landsretten, skal være mødeberettigede – og § 133, stk. 1, har i en række højesteretsafgørelser ført til, at hele ankesagen afvises.

Udgangspunktet blev slået fast i BS-19935/2018-HJR af 31. oktober 2018. En advokat uden møderet havde rettidigt indgivet ankestævning til byretten, men Østre Landsret afviste anken. Højesteret stadfæstede og afviste udtrykkeligt argumentet om, at ændringen af indleveringsstedet havde fjernet møderetsbetingelsen:

»Højesteret tiltræder af de grunde, som landsretten har anført, at ændringen af retsplejelovens § 372, stk. 2, 1. pkt. ... ikke medfører, at denne betingelse ikke længere gælder.«

Hverken den kærendes berettigede forventning ud fra velkomstbreve i sagsportalen eller det forhold, at sagen var tænkt som prøvesag for advokaten, kunne føre til et andet resultat. Højesteret bemærkede dog, at afvisningen rettelig burde være sket ved dom, jf. § 369, stk. 3.

Dette efterlod netop prøvesagsspørgsmålet åbent: hvornår skal prøvesagen anmeldes? Svaret kom i BS-49962/2025-HJR af 27. marts 2026. En advokat uden møderet indgav ankestævning på **ankefristens sidste dag**, den 14. maj 2024, men fremsendte først anmodningen om at få ankesagen godkendt som prøvesag efter § 133 dagen efter, den 15. maj 2024. Østre Landsret afviste at afvise anken, fordi advokaten senere havde opnået prøvesagsgodkendelse. Højesteret vurderede spørgsmålet i lyset af § 261, stk. 2, der pålægger retten at afvise personer uden møderet, og fastslog, at:

- en ankestævning fra en advokat uden møderet kun er rettidig, hvis sagen anmeldes som prøvesag **inden ankefristens udløb**, og
- en efterfølgende godkendelse fra landsretten ikke kan tilsidesætte fristen.

Ankesagen blev afvist fra Østre Landsret. Afgørelsen skærper linjen fra 2018: prøvesagsordningen giver adgang til at føre sagen, men den suspenderer ikke ankefristen, og godkendelsen har ingen tilbagevirkende reparerende kraft.

Grænsen for afvisningsvirkningen blev til gengæld markeret i BS-39916/2024-HJR af 2. maj 2025. Her fremstod en ankestævning som uploadet via minretssag.dk af en advokat uden møderet, men både overskrift og underskrift viste, at parten selv var afsender. Da en part efter § 259, stk. 1, har ret til at gå i rette for sig selv, fandt Højesteret ikke grundlag for at afvise anken – men bemærkede samtidig, at landsretterne bør sikre, at kun advokater med møderet har adgang til den digitale sagsportal under behandlingen af ankesager. Det afgørende er altså, hvem der reelt er afsender, ikke hvis portaladgang der er anvendt.

LOV

Retsplejeloven § 133, stk. 1

Retsplejeloven § 259, stk. 1

Retsplejeloven § 261, stk. 2

Retsplejeloven § 369, stk. 3

PRAKSIS	Højesteret · Ankesag afvist: Advokat uden møderet skal anmelde prøvesag inden ankefristens udløb	27.03.2026
	Højesteret · Højesteret stadfæster landsrettens kendelse om ikke at afvise ankesag vedrørende ærekrænkelse	02.05.2025
	Højesteret · Krav om møderet for landsret ved indlevering af ankestævning	31.10.2018

EU-advokater: tjenesteydelser uden dansk beskikkelse – men ikke uden dansk prøve

Efter § 1 i [bekendtgørelse om EU-advokaters tjenesteydelser her i landet](#) kan advokater, der er etableret i en anden EU-medlemsstat, i et EØS-land eller i Schweiz, udføre tjenesteydelser som advokater her i landet »og herunder give møde for danske domstole«. Ordningen udmønter [Rådets direktiv 77/249/EØF om lettelse med henblik på den faktiske gennemførelse af advokaters fri udveksling af tjenesteydelser](#). Den varige etablering under hjemlandets titel reguleres derimod af [bekendtgørelse om EU-advokaters etablering her i landet m.v.](#), jf. [direktiv 98/5/EF](#), med registrering hos Advokatsamfundet efter § 2.

Spørgsmålet, om tjenesteydelsesfriheden fritager EU-advokaten fra prøvekravet i § 133, blev afgjort i Højesterets kendelse af 10. august 2018 i [Sag 36/2018](#). En fransk avocat, etableret i Paris siden 1998, havde ført sagen som beskikket advokat ved Retten på Frederiksberg og medunderskrev ankestævningen til Østre Landsret. Han gjorde gældende, at han havde møderet for de franske appelretter, at direktivet giver EU-advokater adgang til at yde tjenesteydelser i andre medlemsstater uden yderligere kvalifikationsprøver, og at det danske prøvekrav var en territorial og diskriminerende restriktion i strid med [TEUF artikel 56](#) og [artikel 57, stk. 3](#). Subsidiært anmodede han om præjudiciel forelæggelse.

Højesteret afviste det hele og tog udgangspunkt i direktivets egen ordlyd:

»Artikel 4: 1. Virksomhed i forbindelse med repræsentation og forsvar af en klient for retten eller over for offentlige myndigheder udøves i den medlemsstat, der er værtsland, på de betingelser, som gælder for advokater, der er etableret i denne stat, bortset fra betingelser om bopæl eller medlemsskab af en faglig organisation i nævnte stat.«

Herefter formulerede Højesteret det bærende hensyn og ligebehandlingsargumentet:

»Beskyttelseshensynet, som begrundet betingelsen om bestået prøve i henhold til retsplejelovens § 133, er ønsket om at sikre klienternes behov for repræsentation ved en kvalificeret advokat, og ingen advokat er undtaget fra kravet om bestået prøve som betingelse for møderet for landsret.«

»Alle advokater, herunder også EU-advokater, der er etableret i andre medlemsstater, opnår møderet for landsret, hvis de består prøven og dermed dokumenterer de fornødne kvalifikationer til at udføre sager for landsretten på tilfredsstillende måde.«

»Højesteret bemærker herved, at reglen ikke er udtryk for en territorial indskrænkning af retten til at udøve advokatvirksomhed, men har til formål at sikre, at advokaten har de fornødne kvalifikationer til tilfredsstillende udførelse af ankesager.«

Kravet var dermed proportionalt, og retsstillingen så klar, at der ikke var grundlag for præjudiciel forelæggelse (acte clair). Resultatet harmonerer med § 4 i etableringsbekendtgørelsen, hvor prøvekravet i § 133 og anmeldelseskravet i § 134 udtrykkeligt gentages over for EU-advokater, og hvor det i tilfælde med advokatpligt kræves, at EU-advokaten handler sammen med en dansk advokat med møderet for den pågældende ret.

At EU-advokaters ret til at virke her i landet er underlagt de samme ophørsgrunde som danske advokaters, følger af § 4 i tjenesteydelsesbekendtgørelsen: retsplejelovens kapitel 14 om ophør af retten til at udøve advokatvirksomhed finder tilsvarende anvendelse.

Konkurs: automatisk bortfald efter § 137, tilbagelevering efter § 140 og deponering efter § 141

§ 137 er en af de mest kontante bestemmelser i hele advokatafsnittet:

»Retten til at udøve advokatvirksomhed bortfalder, såfremt vedkommende ikke længere opfylder betingelserne i § 119, stk. 2, nr. 1 og 2.«

Der træffes **ingen afgørelse**. Bortfaldet indtræder automatisk (*ipso jure*) i det øjeblik, advokaten kommer under værgemål efter værgemålslovens § 5, under samværgemål efter § 7, eller under rekonstruktionsbehandling eller konkurs. Der er ingen skønsmargen, ingen partshøring og intet proportionalitetsforbehold – insolvensen i sig selv er diskvalificerende, fordi advokaten forvalter betroede midler og skal være uafhængig af sine kreditorer.

Følggevirkningerne er reguleret i § 140, stk. 1: den, hvis ret er bortfaldet eller frakendt – eller som under en retssag ved kendelse er udelukket fra at drive advokatvirksomhed, indtil sagen er endeligt afgjort – **skal tilbagelevere** sin beskikkelse til Justitsministeriet. Når den pågældende på ny er berettiget til at udøve advokatvirksomhed, skal beskikkelsen efter § 140, stk. 2, udleveres **efter begæring** – altså som udgangspunkt et retskrav, ikke et skøn.

Deponering efter § 141 er derimod frivillig og adskiller sig retligt fra bortfaldet:

»En advokat kan deponere sin beskikkelse i Justitsministeriet. Beskikkelsen kan kun udleveres på ny, såfremt advokaten opfylder betingelserne i §§ 119 og 121.«

Deponeringen genåbner altså **hele** adgangsprøvelsen ved genudlevering – både § 119-betingelserne og § 121-nægtelsesgrundene. Deponering er dermed ikke en risikofri parkering: den, der deponerer og senere ønsker beskikkelsen tilbage, prøves på ny mod bl.a. adfærdsgrunden i § 121, stk. 2, og gældsgrunden i § 121, stk. 3.

Beskyttelsen af klienternes midler ophører ikke med beskikkelsen. Efter § 142, stk. 1, gælder klientkontoreglerne, der er fastsat i medfør af § 127, fortsat for personer, hvis ret er ophørt efter §§ 137-139, som har deponeret efter § 141, eller som er frakendt retten efter § 147 c, stk. 5 eller 8. Advokatrådet fører tilsyn hermed, jf. § 142, stk. 2, og reglerne gælder, indtil rådet bestemmer andet, dog højst i **12 måneder** fra det tidspunkt, hvor rådet er blevet bekendt med det forhold, som begrunder tilsynet, jf. § 142, stk. 3. Rådet kan i samme forbindelse underrette den pågældendes klienter. Der er dermed konstrueret en afviklingsperiode, hvor den tidligere advokat fortsat er underlagt betroede midler-regimet – og efter § 142, stk. 5, fortsat kan indklages for Advokatnævnet.

LOV

Retsplejelovent § 119, stk. 2

Retsplejelovent § 137

Retsplejelovent § 140, stk. 1, 2

Retsplejelovent § 141

Retsplejelovent § 142, stk. 1-5

Genudlevering efter § 140, stk. 3 – Justitsministeriets skøn over fortsat anmeldte krav

Retskravet på genudlevering i § 140, stk. 2, er gennemhullet af en central undtagelse for konkurstilfældene. § 140, stk. 3, lyder:

»Er retten til at udøve advokatvirksomhed faldet bort som følge af konkurs efter bestemmelsen i § 137, kan justitsministeren efter, at konkursboet er sluttet, afslå at udlevere beskikkelsen, såfremt der fortsat består anmeldte krav, som kan gøres gældende imod den pågældende.«

Det ledende tilfælde er Østre Landsrets dom af 15. juni 2007 i [BS-1522/2006-OLR](#). Forløbet var:

Dato	Begivenhed
6. juli 1995	Advokaten deponerer frivilligt sin beskikkelse
7. juli 1995	Boet tages under konkursbehandling – dagen efter
23. juli 1997	Konkursbehandlingen afsluttes
1997-2005	Gentagne ansøgninger om udlevering
12. marts 2003 / 4. juli 2005	Justitsministeriet nægter og fastholder nægtelsen
15. juni 2007	Østre Landsret frifinder Justitsministeriet

Sagsøgeren gjorde to hovedindsigelser gældende. **For det første**, at § 140, stk. 3, slet ikke fandt anvendelse, fordi deponeringen skete **før** konkursdekretet – retten var i hans optik ophørt ved deponering efter § 141, ikke ved bortfald efter § 137. Landsretten forkastede dette og lagde vægt på, at sagsøgeren deponerede beskikkelsen under kendskab til den allerede indgivne konkursbegæring, én dag før dekretet. En deponering i konkursens skygge kan altså ikke bruges til at flygte fra det strengere § 140, stk. 3-regime.

For det andet gjorde sagsøgeren gældende, at ministeriet havde sat skønnet under regel ved at have en fast praksis, der omdannede lovens »kan« til et »skal«. Landsretten afviste også dette:

»Landsretten finder, at Sagsøger ikke har godtgjort, at Justitsministeriets faste praksis om, at det skal dokumenteres, at der ikke længere består anmeldte krav, som kan gøre gældende, har haft en sådan betydning for de meddelte afslag, at Justitsministeriet ved skøns-udøvelsen har til sidesat grundlæggende forvaltningsretlige principper, da Justitsministeriet i afgørelserne tillige har lagt vægt på konkrete hensyn herunder til gældens aktuelle størrelse.«

Afgørelsen udpeger dermed den forvaltningsretlige grænse præcist: en fast praksis er lovlig, så længe der **tillige** inddrages konkrete hensyn – her gældens aktuelle størrelse (over 5-6 mio. kr. oplyst i 2003) og det forhold, at sagsøgeren ikke havde kunnet indgå ordninger med kreditorerne.

Landsretten identificerede endvidere det dobbelte beskyttelseshensyn bag bestemmelsen:

»Ved afgørelse af, om udlevering kan afslås, kan herved tages hensyn til, at sådanne krav kan føre til en fornyet konkursbehandling eller anføgte den pågældendes uafhængighed i forhold til kreditorerne.«

At sagsøgeren siden 1995 havde arbejdet som advokatfuldmægtig og alene ønskede at være **ansat** – ikke selvstændig – kunne ikke ændre dette. De samfundsmæssige hensyn bag de strenge genudleveringskrav efter konkurs vejede tungere.

Sporet blev ført videre til Højesteret, jf. [BS-368/2007-HJR](#) af 19. juni 2008 om udlevering af advokatbeskikkelse efter konkurs, hvor retsgrundlaget netop var § 137, § 119, stk. 2, og § 140, stk. 2 og 3.

Den praktiske konsekvens er hård: en advokat, der er gået konkurs med væsentlig restgæld, kan reelt være permanent udelukket fra erhvervet – ikke ved frakendelse, men ved en fortsat nægtelse af genudlevering, så

længe de anmeldte krav består. Til forskel fra frakendelsessporet i § 147 f er der her ingen tidsfaktor og intet proportionalitetsudløb: nøglen er kravenes eksistens, ikke den forløbne tid.

LOV

Retsplejeloven § 119, stk. 2

Retsplejeloven § 137

Retsplejeloven § 140, stk. 2, 3

Retsplejeloven § 141

PRAKSIS

Højesteret · Højesterets dom i sag om udlevering af advokatbeskikkelse efter konkurs

19.06.2008

Landsretten · Afgørelse om nægtelse af udlevering af advokatbeskikkelse efter konkurs

15.06.2007

Frakendelse ved dom: § 138 i straffesagen og § 139 om sindssygd § 12 og betydelig offentlig gæld

Ved siden af det disciplinære spor findes to domsfrakendelsesgrunde.

§ 138 – frakendelse under en straffesag. Retten til at udøve advokatvirksomhed kan efter reglerne i straffelovens § 79 frakendes under en straffesag, såfremt forholdet begrundet en nærliggende fare for misbrug af stillingen eller gør den pågældende uværdig til den agtelse og tillid, der må kræves. Frakendelse sker efter straffelovens § 79, stk. 3, på tid fra 1 til 5 år eller indtil videre, og retten kan efter stk. 4 ved kendelse udelukke den pågældende fra virksomheden, indtil sagen er endeligt afgjort.

Anklagemyndighedens håndtering er reguleret i Rigsadvokatmeddelelsen, afsnittet: Forelæggelse og indberetning mv., hvorefter politikredsen skal forelægge tiltaleespørgsmålet for statsadvokaten i sager mod advokater, hvor der er rejst sigtelse for **uredeligt forhold** – straffelovsovertrædelser skal forelægges, mens fx færdselsforseelser som udgangspunkt ikke skal. Forelæggelsen skal indeholde kredsens indstilling til, om der bør nedlægges påstand om rettighedsfrakendelse, om frakendelsen bør ske helt eller delvist, og om den bør ske på tid fra 1 til 5 år eller indtil videre. Meddelelsen angiver de standardiserede påstandsformuleringer:

»Der nedlægges påstand om, at [X] frakendes retten til udøve advokatvirksomhed indtil videre, jf. retsplejelovens § 138, jf. straffelovens § 79, stk. 1.«

»Der nedlægges påstand om, at [X] frakendes retten til som advokat at beskæftige sig med straffesager i et af retten fastsat tidsrum, jf. retsplejelovens § 138, jf. straffelovens § 79, stk. 1.«

Ved særlig alvorlig kriminalitet kan der efter meddelelsen tillige nedlægges påstand om frakendelse af retten til at udøve anden form for selvstændig virksomhed som juridisk rådgiver eller til erhvervsmæssigt at beskæftige sig med juridisk rådgivning, jf. straffelovens § 79, stk. 2, jf. stk. 1 – og fremsættes begæring om **midlertidig udelukkelse** efter straffelovens § 79, stk. 4. Begge dele skal forelægges statsadvokaten.

§ 139 – sindssygd og offentlig gæld. Bestemmelsen indeholder to indbyrdes uafhængige frakendelsesgrunde i civilprocessens former:

»Retten til at udøve advokatvirksomhed kan frakendes ved dom, såfremt det på grund af advokatens sindssygd om skønnes uforsvarligt, at vedkommende fortsat udøver advokatvirksomhed. Retten til at udøve advokatvirksomhed kan endvidere frakendes ved dom på tid fra 1 til 5 år eller indtil videre, såfremt advokaten har betydelig forfalden gæld til det offentlige, hvorved forstås beløb i størrelsesordenen 100.000 kr. og derover. Sagen anlægges af justitsministeren i den borgerlige retsplejes former.«

Grænsen på 100.000 kr. er bevidst dobbelt så høj som nægtelsesgrænsen i § 121, stk. 3. Forarbejderne til restanceindsatsen i 1991-92 forklarer hvorfor:

»Ved tilbagekaldelse af en autorisation m.v. må der kræves mere graverende forhold end ved nægtelse af en autorisation, før en autorisation, der måske har været udnyttet i en årrække, kan tilbagekaldes under henvisning til, at autorisationsindehaveren er i restance til det offentlige.«

Og videre om de momenter, der indgår i vurderingen:

»I vurderingen heraf bør indgå, om gælden er pludselig opstået, f.eks. som følge af midlertidige likviditetsproblemer, eller om den gennem længere tid er vokset, og om der i denne forbindelse er truffet effektive foranstaltninger fra autorisationsindehaverens side til nedbringelse af gælden inden for en rimelig tidsfrist.«

Forarbejderne forudsætter endvidere en advarselspligt: myndigheden skal forud for en eventuel tilbagekaldelse meddele indehaveren, hvilke konsekvenser en fortsat betydelig restance kan få, så gælden kan indfris inden for en rimelig frist. Ved vurderingen af, om der foreligger en væsentlig gældspost, må der tages hensyn til den almindelige pris- og lønudvikling – beløbsgrænserne er altså vejledende normer, ikke tærskler.

Sindssygdomsgrunden er ledsaget af et **foreløbigt** indgreb i § 139, stk. 2: skønnes det nødvendigt for at afværge formuetab for klienter, kan retten under sagen ved kendelse efter påstand fra justitsministeren udelukke den pågældende, indtil sagen er endeligt afgjort. Og § 139, stk. 3, rummer en genoprettelsesregel: er frakendelsesgrunden ikke længere til stede, **tilbagegiver** ministeren retten, hvis betingelserne i øvrigt er opfyldt. Afslår ministeren, kan spørgsmålet indbringes for retten – dog kun med 1 års mellemrum.

LOV

Retsplejeloven § 121, stk. 3

Retsplejeloven § 138

Retsplejeloven § 139, stk. 1-3

Straffeloven § 79, stk. 1-4

Advokatnævnets frakendelse efter § 147 c – betinget, midlertidig og endelig

Det praktisk vigtigste ophørsspor er Advokatnævnets. § 147 c, stk. 8, opstiller en **tostrengt** betingelse:

»Har en advokat gjort sig skyldig i grov eller oftere gentagen overtrædelse af sine pligter som advokat, og de udviste forhold giver grund til at antage, at den pågældende ikke for fremtiden vil udøve advokatvirksomhed på forsvarlig måde, kan Advokatnævnet frakende advokaten retten til at udføre sager eller forretninger af nærmere angiven karakter eller retten til at udøve advokatvirksomhed. Frakendelsen kan ske i et tidsrum fra 6 måneder til 5 år eller indtil videre.«

Både grovhedsleddet og prognoseleddet skal være opfyldt. Sanktionsskalaen er bred: fra 6 måneder til 5 år eller indtil videre.

Ved lov nr. 1540 af 18. december 2018 (»Initiativer vedrørende forsvarsadvokater og advokattilsyn«), jf. lov nr. 1540 af 18/12/2018, blev der indsat to nye mellemformer:

- **Betinget frakendelse**, § 147 c, stk. 3, med en prøvetid på op til 5 år regnet fra nævnets afgørelse. Fastsættelsen af frakendelsestiden udsættes, og begår advokaten et nyt forhold i prøvetiden, fastsætter nævnet en **fælles** frakendelse for det nye og det tidligere påkendte forhold. Forarbejderne bemærker, at »[s]om udgangspunkt

vil betingelserne for at fuldbyrde frakendelsen være opfyldt», netop fordi prognosebetingelsen allerede er konstateret opfyldt ved den betingede frakendelse.

- **Midlertidig frakendelse under sagens behandling, § 147 c, stk. 5**, som forudsætter både begrundet mistanke om, at frakendelsesbetingelserne efter stk. 8 er opfyldt, **og** overhængende fare for, at advokaten under sagens behandling groft eller oftere gentagent vil overtræde sine pligter. Formålet er efter forarbejderne:

»Formålet med indførelsen af muligheden for midlertidig frakendelse under nævnets behandling af en frakendelsessag er at kunne reagere hurtigt i tilfælde, hvor der er overhængende risiko for, at den pågældende under sagens behandling groft eller oftere gentagent vil overtræde sine pligter som advokat eller de regler, der regulerer advokathvervet.«

Det midlertidige indgreb er illustreret af [BS-51363/2023-HEL](#) af 10. november 2023. Advokatnævnet havde den 19. juni 2023 **afvist** midlertidig frakendelse: nok var der begrundet mistanke om, at betingelserne for endelig frakendelse var opfyldt, men ikke tilstrækkeligt grundlag for at fastslå en overhængende fare. Efter at Advokatrådet supplerede sagen med nye forhold – navnlig **manglende ansvarsforsikring og garantistillelse** fra 1. juli 2023 – frakendte nævnet den 5. oktober 2023 advokaten retten midlertidigt. Retten i Helsingør stadfæstede:

»Retten tiltræder af de af Advokatnævnet anførte grunde og tillige efter de nu fremkomne oplysninger, at advokat Sagsøgte under Advokatnævnets behandling af sagen frakendes retten til at udøve advokatvirksomhed midlertidig, jf. retsplejeloens § 147 c, stk. 5, jf. § 147 g, stk. 1, 2. pkt.«

Afgørelsen viser den skarpe skillelinje mellem de to led: mistanken om grove pligtbrud rakte ikke alene, men da klientmidlerne stod udækket af forsikring og garanti, var faren overhængende. Advokatens indsigelser om, at forsikringsselskabets opsigelse var uberettiget, og at nævnet havde tilsidesat officialmaksimen og partshøringsreglerne, kunne ikke føre til et andet resultat.

Domstolsprøvelsen er delt i to spor:

Afgørelse	Prøvelsesshjemmel	Frist for anmodning	Opsættende virkning
Betinget/endelig frakendelse (stk. 3, 4, 8, 9)	§ 147 e	4 uger	Retten bestemmer ved kendelse på forberedende retsmøde inden 4 uger
Midlertidig frakendelse (stk. 5, 6)	§ 147 g	14 dage	Nej – medmindre retten undtagelsesvis beslutter det; anke har aldrig opsættende virkning

I begge tilfælde er det **justitsministeren**, der anlægger sagen – ved midlertidig frakendelse »uden ugrundet ophold«, og retten skal træffe afgørelse inden 4 uger efter sagens anlæg, jf. [§ 147 g, stk. 2](#). Forarbejderne begrundet fraværet af opsættende virkning:

»Udgangspunktet om, at anmodning om sagsanlæg i sager om midlertidig frakendelse ikke har opsættende virkning, skyldes, at opsættende virkning ville underminere formålet med afgørelsen, der netop er at undgå en overhængende fare for overtrædelse af pligterne som advokat eller overtrædelse af de regler, som regulerer advokathvervet.«

Retsplejeloven § 147g, stk. 1-3

PRAKSIS Byretten · Retten i Helsingør stadfæster midlertidig frakendelse af advokatvirksomhed

10.11.2023

Prøvelsesintensiteten: »fornødent grundlag« for at tilsidesætte nævnets prognose

Efter § 147 e, stk. 1, kan retten »stadfæste, ophæve eller ændre« Advokatnævnets afgørelse. Prøvelsen er formelt fuldstændig – men praksis viser en høj tærskel for faktisk at gribe ind.

Den mest gennemarbejdede afgørelse er [BS-49588/2021-LYN](#), Retten i Lyngby, 2. april 2024. Civilstyrelsen påstod frakendelse indtil videre efter § 147 c, stk. 8, på grundlag af Advokatnævnets kendelse om ni forhold – bl.a. manglende medvirken ved Advokatrådets tilsyn efter § 143, stk. 4, urimelig salærberegning over for en psykisk sårbar klient efter § 126, stk. 2, uberettigede overførsler fra en fonds klientkonto til advokatens mor, manglende daglig bogføring, private lånemidler på klientkontoen, manglende personlig klientkontoerklæring og mangelfuld varetagelse af fire klienters retssag. Retten formulerede prøvelsesnormen udtrykkeligt: den kan prøve kendelsen fuldt ud, men tilsidesættelse kræver et **fornødent grundlag**. Konklusionen:

»På baggrund af de tidligere sanktioner over for Sagsøgte Advokat sammenholdt med antallet og karakteren af de nu pådømte forhold har retten ikke grundlag for at tilsidesætte Advokatnævnets vurdering af, at der foreligger grove og oftere gentagen overtrædelse af advokatpligterne. Endvidere har retten ikke grundlag for at tilsidesætte Advokatnævnets vurdering af, at der er tilstrækkeligt grundlag for at antage, at Sagsøgte Advokat ikke for fremtiden vil udøve advokatvirksomhed på forsvarlig måde, jf. retsplejelovens § 147 c, stk. 8, eller vurderingen af, at der er grundlag for at frakendelse sker indtil videre.«

Bemærk, at retten prøvede **tre** led selvstændigt: grovhedsvurderingen, prognosevurderingen og valget af »indtil videre« frem for tidsbestemt frakendelse. Advokatens indsigelser om, at sagen var af strafferetlig karakter og skulle behandles efter [EMRK artikel 7](#), og at nævnets sagsbehandling havde været utilstrækkelig, førte ikke til et andet resultat.

Sanktionsspændet illustreres i øvrigt af:

Sag	Instans og dato	Forhold	Sanktion
BS-12694/2022-KBH	Københavns Byret, 31. oktober 2025	Misbrug af omkostningsgodtgørelse i tre skattesager; salærer nedsat fra 696.600 til 200.000 kr., fra 771.975 til 150.000 kr. og fra 515.262,50 til 100.000 kr., mens SKAT udbetalte godtgørelse på det urimelige niveau	Frakendelse i 1 år stadfæstet
BS-20068/2023-HOL	Retten i Holbæk, 27. marts 2024	Urigtige oplysninger til retten og tilsidesættelse af god advokatskik	Frakendelse indtil videre stadfæstet
BS-49588/2021-LYN	Retten i Lyngby, 2. april 2024	Ni forhold, systematiske klientkontobrud, fem tidligere sanktioner	Frakendelse indtil videre stadfæstet

I **BS-12694/2022-KBH** understregede Københavns Byret, at ansvaret for forsvarlig inddrivelse ikke kan skydes over på myndigheden:

»Retten finder, at beskrivelsen og karakteren af det udførte arbejde for de 3 klienter ikke stemmer med det betydelige tidsforbrug, som Sagsøgte har opgjort, ligesom det må have stået Sagsøgte klart, at de omhandlede sager [...] ikke kunne berettige et tidsforbrug og salærer af det opkrævede omfang.«

At SKAT havde taget forbehold om tilbagebetaling, fritog ikke advokaten. Sagen viser, at frakendelse i **1 år** – i den lave ende af skalaen i § 147 c, stk. 8 – kan komme på tale, hvor forholdene er grove og gentagne over for staten, men prognosen for fremtidig forsvarlig virksomhed ikke er lige så bekymrende som i indtil videre-sagerne.

Procesformen er også afklaret. I **BS-2339/2009-VLR** af 1. december 2009 fastslog Vestre Landsret, at en disciplinærsag med påstand om bøde og potentiel navneoffentliggørelse **generelt** har særlig betydning for advokaten:

»Det kan på den baggrund ikke tillægges betydning, at advokat Part 1 ikke ønsker sagen henvist til almindelig proces. Da sagen således angår forhold, som har særlig betydning for en part, er betingelserne for henvisning til almindelig proces på grundlag af bestemmelsen i retsplejeloven § 402, stk. 1, nr. 2, opfyldt.«

Advokatens eget ønske om småsagsproces kunne altså ikke veje op mod den objektive vurdering af sagens betydning.

Endelig fastslog Højesteret i **Sag 276/2013** af 12. august 2014, at prøvelsesmonopolet i §§ 147 d og 147 e ikke er udtømmende for **alle** nævnsafgørelser:

»Advokatnævnet er en offentlig myndighed, og Højesteret finder, at et sådant spørgsmål om Advokatnævnets kompetence kan prøves under en retssag anlagt af en klager mod Advokatnævnet, jf. grundlovens § 63. Det forhold, at domstolsprøvelse af Advokatnævnets realitetsafgørelser alene tilkommer den berørte advokat, jf. retsplejelovens § 147 d og § 147 e, afskærer ikke denne prøvelse.«

Realitetsafgørelser kan altså kun prøves af advokaten selv, mens **kompetencespørgsmål** kan prøves af klageren efter **grundlovens § 63**.

LOV

[Grundloven § 63](#)
[Retsplejeloven § 126, stk. 1, 2](#)
[Retsplejeloven § 143, stk. 4](#)
[Retsplejeloven § 147c, stk. 8](#)
[Retsplejeloven § 147e, stk. 1](#)

PRAKSIS	Højesteret · Prøvelse af Advokatnævnets kompetenceafvisning efter Grundlovens § 63	12.08.2014
	Landsretten · Prøvelse af Advokatnævnets kendelse vedrørende tilsidesættelse af god advokatskik	01.12.2009
	Byretten · Frakendelse af advokatbesikkelse i et år for misbrug af regler om omkostningsgodtgørelse i skattesager	31.10.2025
	Byretten · Frakendelse af retten til at udøve advokatvirksomhed for advokat efter gentagne grove overtrædelser af advokatpligter og klientkontoregler	02.04.2024
	Byretten · Stadfæstelse af Advokatnævnets afgørelse om frakendelse af advokatbestalling indtil videre	27.03.2024

§ 15 Generhvervelse efter § 147 f: de tre kriterier og tidens vægt

§ 147 f, stk. 1, er kortfattet: »Advokatnævnet kan til enhver tid ophæve en frakendelse efter § 147 c, stk. 3, 4, 8 og 9.« Der er ingen kriterier i lovteksten. Nævnet har derfor udviklet en praksis, der bygger på Højesterets dom gengivet i **U.2008.474H**, og som gentages ordret i kendelserne. Tre forhold indgår:

- omfanget, karakteren og grovheden af de forhold, der begrundede frakendelsen,
- den tid, der er gået siden frakendelsen, og
- om der er grund til at antage, at den pågældende **fortsat** ikke vil udøve advokatvirksomhed på forsvarlig måde.

Nævnet har udtrykkeligt afvist at kunne angive en tidshorisont, fordi der efter praksis er flere forhold end tid, der skal inddrages. Praksis tegner alligevel et spænd:

Sag	Dato	Frakendt siden	Udfald
2014-1182	15. september 2014	Marts 2011 (godt 3 år)	Afslag
2022-2521	28. november 2022	Januar 2018 (ca. 4 år og 10 mdr.)	Afslag (tredje ansøgning)
2021-736	26. oktober 2021	Oktober 2004 (17 år)	Ophævelse

I **2014-1182** var frakendelsen sket i 2009 for bl.a. at have tilbudt rådgivning om hvidvask af sorte penge til en undercover-journalist ved to møder med tre måneders mellemrum og for at have accepteret sort honorar. Nævnet havde da udtalt, at advokaten »ved sin optræden samlet set [havde] udvist fundamental mangel på forståelse for grundlæggende principper for advokater og for advokaters særlige stilling i samfundet, hvor advokaten skal fremme retfærdighed og modvirke uret«. Ved ophævelsesansøgningen i 2014 lagde nævnet særlig vægt på omfanget og karakteren af de forhold, der begrundede frakendelsen, samt den tid, der var gået, siden frakendelsen fik virkning ved landsrettens dom den 10. marts 2011 – godt tre år. At kendelsen i sin tid var truffet under **dissens** (7 mod 5), at han havde gennemført obligatorisk efteruddannelse trods frakendelsen, og at fem advokater havde afgivet støtteerklæringer, kunne ikke føre til et andet resultat.

I **2022-2521** – hvor advokaten i 2018 var frakendt indtil videre efter ni overtrædelser af klientkontovedtægten oven på en landsretsdom for underslæb – lagde nævnet vægt på et selvstændigt og meget praktisk relevant moment: **manglende redegørelse for egne forhold**:

»Efter en samlet vurdering af de forhold, der førte til frakendelse af [den indklagedes] ret til at udøve advokatvirksomhed, sammenholdt med den stadig forholdsvis begrænsede tid, der er forløbet siden Advokatnævnets frakendelse af 31. januar 2018, og da [den indklagede] ikke nærmere har redegjort for sine forhold i den mellemliggende tid, herunder økonomiske og personlige forhold, og hvordan hun vil sikre sig, at klientmidler vil blive behandlet forsvarligt, finder Advokatnævnet, at der er grund til at antage, at [den indklagede] fortsat ikke vil udøve advokatvirksomhed på forsvarlig måde.«

Bevisbyrden for den ændrede prognose ligger altså hos ansøgeren. Nævnet fastslog samtidig et vigtigt princip om **sporadskillelse**: at den ved dom pålagte rettighedsfrakendelse (2 år for underslæb efter § 138, jf. **straffelovens § 79, stk. 1**) var ophørt, kunne ikke føre til en ændret vurdering, da den vedrørte en anden overtrædelse end den disciplinære frakendelse.

Modbilledet er **2021-736**, hvor en advokat, frakendt indtil videre i 2004 efter seks forhold og syv tidligere bøder i 1998-2002, fik frakendelsen ophævet efter **17 år**. Advokaten redegjorde detaljeret for forløbet – overtagelsen af en nødlidende advokatforretning, stress, depression og skilsmisse – og for sin beskæftigelse

siden: fire år i et andet erhverv, otte år som inhouse jurist med efteruddannelse, og de sidste år med løbende ajourføring af sin juridiske viden. Advokatrådet havde ingen indvendinger. Nævnet konkluderede:

»På denne baggrund og af proportionalitetshensyn ophæver Advokatnævnet i medfør af retsplejelovens § 147 f frakendelsen af [indklagede].«

Afgørelsen viser, at **proportionalitet** er det bærende hensyn, når tiden bliver lang nok – advokaten havde selv anført, at 18 år uden beskikkelse oversteg selv straffelovens strengeste sanktioner for manddrab. Men nævnet understregede en afgørende afgrænsning: det havde **ikke** taget stilling til, om betingelserne for genudlevering af beskikkelsen i øvrigt var opfyldt. Ophævelse af frakendelsen fjerner alene frakendelsen; genudlevering forudsætter fortsat, at § 119 og § 121 er opfyldt, jf. § 140, stk. 2, og § 141.

Er frakendelsen sket indtil videre, og afslår nævnet ophævelse, kan den pågældende efter § 147 f, stk. 2, forlange spørgsmålet indbragt for retten, **såfremt der er forløbet 5 år efter frakendelsen**. Sagen anlægges af justitsministeren, og godkender retten nævnets afgørelse, kan spørgsmålet først indbringes på ny efter 2 års forløb – samme karensmekanik som i § 121, stk. 4. Nævnet vejledte netop herom i **2014-1182**, hvor 5-årsfristen endnu ikke var udløbet.

LOV

Retsplejeloven § 138

Retsplejeloven § 140, stk. 2

Retsplejeloven § 141

Retsplejeloven § 147f, stk. 1, 2

Retsplejeloven § 147c, stk. 8

PRAKSIS

Advokatnævnet · Advokatnævnet afslår tredje ansøgning om ophævelse af frakendelse af advokatbeskikkelse

28.11.2022

Advokatnævnet · Advokat fik ophævet frakendelse af advokatbeskikkelse efter 17 år

26.10.2021

Advokatnævnet · Advokatnævnet afslår ansøgning om ophævelse af frakendelse af advokatbeskikkelse – tidligere advokat havde tilbudt hvidvaskbistand til undercover-journalist

15.09.2014

§ 16 Sammenfatning: fem selvstændige spor ind og ud af advokatstanden

Praksis på området lader sig samle i fem spor, der er retligt uafhængige af hinanden og har hver sin myndighed, sin norm og sin generhvervelsesmekanik:

Spor	Hjemmel	Beslutter	Norm	Vej tilbage
Adgang	§ 119, § 135 a	Justitsministeren (bunden)	Objektive, kumulative krav – retskrav	Opfyld betingelserne
Nægtelse	§ 121	Justitsministeren (skøn)	Fare for misbrug / uværdighed / adfærdsprognose / gæld ≥ ca. 50.000 kr.	Domstolsprøvelse; ny ansøgning efter 2 år
Automatisk bortfald	§ 137	Ingen – indtræder <i>ipso jure</i>	Værgemål, rekonstruktion eller konkurs	§ 140, stk. 2 – men stk. 3-nægtelse ved fortsat anmeldte krav
Domsfrakendelse	§ 138, § 139	Domstolene	Misbrugsfare/uværdighed; sindssygdhed; gæld ≥ ca. 100.000 kr.	§ 139, stk. 3-; straffelovens § 78, stk. 3
Disciplinær frakendelse	§ 147 c	Advokatnævnet	Grov/gentagen pligttilsidesættelse og prognose	§ 147 f – nævnet »til enhver tid«; retten efter 5 år

Fire tværgående træk går igen i praksis:

1. Prognosen er den fælles nøgle. Formlen »grund til at antage, at den pågældende ikke vil udøve advokatvirksomhed på forsvarlig måde« findes ordret i både [§ 121, stk. 2](#) (nægtelse), [§ 147 c, stk. 8](#) (frakendelse) og – negativt vendt – i [§ 147 f-praksis](#) (ophævelse). Det er ikke gengældelse, men risikoafværgelse, der bærer indgrebene. Derfor kan et adfærdsmønster uden domfældelse bære et afslag, jf. **BS-139/2010-ALB**, og derfor er det ansøgerens ændrede forhold – ikke afsoningen af tid – der åbner vejen tilbage, jf. **2022-2521**.

2. Domstolene prøver fuldt ud, men griber sjældent ind. Både over for Justitsministeriets [§ 140, stk. 3-skøn \(BS-1522/2006-OLR\)](#) og over for Advokatnævnets frakendelseskendelser (**BS-49588/2021-LYN-**, **BS-51363/2023-HEL**) er normen, at der skal foreligge et **fornødent grundlag** for tilsidesættelse. Den forvaltningsretlige indsigelse om skøn under regel afvises, når myndigheden **tillige** har inddraget konkrete hensyn.

3. Formalia er ikke bagatel. Møderetskravet i [§ 133](#) håndhæves uden billighedsventil: en for sent anmeldt prøvesag koster hele ankesagen (**BS-49962/2025-HJR**), og et rettidigt indgivet processkrift fra en advokat uden møderet reddes ikke af, at anken lå inden for fristen (**BS-19935/2018-HJR**). Kun hvor parten reelt selv er afsender, falder afvisningen bort (**BS-39916/2024-HJR**).

4. Uafhængighed er reguleringens omdrejningspunkt. Det er uafhængighedshensynet, der bærer uforenelighedsreglen i [§ 122](#), karensåret i [§ 123](#), det automatiske konkursbortfald i [§ 137](#) og genudleveringsnægtelsen i [§ 140, stk. 3](#) – og det er samme hensyn, Højesteret vejede tungest, da EU-advokatens prøvefritagelse blev afvist i **Sag 36/2018**. Advokatudvalget formulerede det i 2007-forarbejderne som selve begrundelsen for hele ordningen: »[D]et [er] helt afgørende for borgere og virksomheders tillid til advokatprofessionen og til retsvæsenet som sådan, at der ikke kan sættes spørgsmålstejn ved hverken den enkelte advokats uafhængighed eller uafhængigheden og den faglige kompetence hos den, der skal føre tilsyn med advokaterne og udøve disciplinærmyndighed over dem.«

Oversigten dækker den objektive licens-vinkel. Advokaters erstatningsansvar for mangelfuld rådgivning og fristforsømmelse behandles i [advokatansvar](#); indholdet af god advokatskik og de disciplinære sanktioner efter [§ 126](#) og [§ 147 c, stk. 1](#) hører under subjectet god-advokatskik/advokatnævnet; beskikkelse af forsvarer eller advokat for en part i konkrete sager behandles i [beskikkelse-af-forsvarer](#); og salær til beskikkede advokater samt kæreadgangen herom i [kæreadgang](#).

LOV	Retsplejeloven § 119	Retsplejeloven § 121, stk. 2	Retsplejeloven § 137
	Retsplejeloven § 140, stk. 2, 3	Retsplejeloven § 147c, stk. 8	Retsplejeloven § 147f
PRAKSIS	Højesteret · Ankesag afvist: Advokat uden møderet skal anmelde prøvesag inden ankefristens udløb		27.03.2026
	Højesteret · Højesteret stadfæster landsrettens kendelse om ikke at afvise ankesag vedrørende ærekrænkelse		02.05.2025
	Højesteret · Krav om møderet for landsret ved indlevering af ankestævning		31.10.2018
	Højesteret · Fransk advokat uden dansk prøve i retspleje havde ikke møderet for landsretten		10.08.2018
	Landsretten · Afgørelse om nægtelse af udlevering af advokatbeskikkelse efter konkurs		15.06.2007
	Byretten · Frakendelse af retten til at udøve advokatvirksomhed for advokat efter gentagne grove overtrædelser af advokatpligter og klientkontoregler		02.04.2024
	Byretten · Retten i Helsingør stadfæster midlertidig frakendelse af advokatvirksomhed		10.11.2023
	Byretten · Afslag på advokatbeskikkelse på grund af vedvarende krænkende adfærd og sprogbrug stadfæstet af Retten i Aalborg		19.01.2011

Advokatnævnet · Advokatnævnet afslår tredje ansøgning om ophævelse af frakendelse af advokatbeskikkelse

28.11.2022

REFERENCE Lovgrundlag

10 paragraffer

Retsplejelovent § 119	stk. 2	Retsplejelovent § 121	stk. 1-4
Retsplejelovent § 122	stk. 1-3	Retsplejelovent § 123	stk. 1
Retsplejelovent § 133	stk. 1	Retsplejelovent § 137	
Retsplejelovent § 139	stk. 1	Retsplejelovent § 140	stk. 3
Retsplejelovent § 147c	stk. 8	Retsplejelovent § 147f	stk. 1

MATERIALE Citerede afgørelser

17 afgørelser

HØJESTERET · ØVERSTE INSTANS

7

27.03.2026	Ankesag afvist: Advokat uden møderet skal anmelde prøvesag inden ankefristens udløb	49962-2025
02.05.2025	Højesteret stadfæster landsrettens kendelse om ikke at afvise ankesag vedrørende ærekrænkelse	9538-11111
14.07.2021	Vidnefritagelse for ikke-advokater i advokatselskaber: Højesterets fortolkning af retsplejelovens § 170	bs-6234-2021-hjr
31.10.2018	Krav om møderet for landsret ved indlevering af ankestævning	bs-19935-2018-hjr
10.08.2018	Fransk advokat uden dansk prøve i retspleje havde ikke møderet for landsretten	36-2018
12.08.2014	Prøvelse af Advokatnævnets kompetenceafvisning efter Grundlovens § 63	276-2013
19.06.2008	Højesterets dom i sag om udlevering af advokatbeskikkelse efter konkurs	4828-5816

LANDSRETTEEN · ANKEINSTANS

2

01.12.2009	Prøvelse af Advokatnævnets kendelse vedrørende tilsidesættelse af god advokatskik	281-322
15.06.2007	Afgørelse om nægtelse af udlevering af advokatbeskikkelse efter konkurs	4824-5811

BYRETTEEN · FØRSTE INSTANS

5

31.10.2025	Frakendelse af advokatbeskikkelse i et år for misbrug af regler om omkostningsgodtgørelse i skattesager	10396-12234
02.04.2024	Frakendelse af retten til at udøve advokatvirksomhed for advokat efter gentagne grove overtrædelser af advokatpligter og klientkontoregler	5411-6491
27.03.2024	Stadfæstelse af Advokatnævnets afgørelse om frakendelse af advokatbestalling indtil videre	5440-6523

10.11.2023	Retten i Helsingør stadfæster midlertidig frakendelse af advokatvirksomhed	4340-5208
19.01.2011	Afslag på advokatbeskikkelse på grund af vedvarende krænkende adfærd og sprogbrug stadfæstet af Retten i Aalborg	3041-3596

ADVOKATNÆVNET · NÆVN / KLAGEINSTANS

3

28.11.2022	Advokatnævnet afslår tredje ansøgning om ophævelse af frakendelse af advokatbeskikkelse	2022-2521
26.10.2021	Advokat fik ophævet frakendelse af advokatbeskikkelse efter 17 år	2021-736
15.09.2014	Advokatnævnet afslår ansøgning om ophævelse af frakendelse af advokatbeskikkelse – tidligere advokat havde tilbudt hvidvaskbistand til undercover-journalist	2014-1182